

ἦτοι οἱ Σκλάβοι τῶν Ἀμυκλαίων τούτων ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Σκύθαι· κατὰ πόσον δὲ οἱ τότε Πελοπονησιοὶ ἐγνώριζον τὴν Σκυθίαν, μανθάνομεν ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ αὐτοῦ Παύλου περὶ Ἀμυκλαίου μετὰ περιεργείας ἐξετάζοντος ἓνα σκλάβον αὐτοῦ περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν κατοικουμένης χώρας καὶ τῆς θρησκείας αὐτῶν. Ἐπειτα δὲ ἔχομεν καὶ Σκλαβοχῶρι ἐν Τήνῳ».

* *

Μετὰ τὰ ἥδη ρηθέντα, ἄς πιστεύσῃ ὁ βουλόμενος τοῦ κ. Ph. λέγοντος ὅτι «σλαυικά ὀνόματα ἀπαντῶσι τοσοῦτω πολυάριθμα ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἀρκαδίᾳ, Ἀχαίᾳ, Ἡλιδί, Μεσσηνίᾳ, καὶ τῷ Ταυγέτῳ καὶ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Εὐρώτα, ὥστε ἀναγκαζόμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ πεδινὰ μέρη τῶν ἐπαρχιῶν τούτων, ἂν οὐχὶ ἀποκλειστικῶς ἐπικρατεστέρως ὅμως ὑπὸ Σλαύων ὀκίσθησαν, ἵνα δὲ φωτίσωμεν τὸν ἀναγνώστην καὶ περὶ τούτου, λέγομεν αὐτῷ ὅτι ἐν ἀπάσῃ τῇ Πελοποννήσῳ ὀνόματα τόπων ἢ χωριῶν λήγοντα ἐν γένει εἰς ὀσα, ἴσα, στίσα κτλ. καὶ ὄντα χάριν τοῦ κ. Ph. σλαυικά, ἀπαντῶσιν ἐν ὄλῳ 104 ἐκ τῶν 2156 τῶν ἐμπεριχόμενων ἐν τῇ χερσονήσῳ. (α) Ποῦ εἰσι λοιπόν, κύριε Φίλιππον, τὰ πολυάριθμα σλαυικά ὀνόματα τὰ ἀπαντῶντα ἐν ἀπάσῃ τῇ Πελοποννήσῳ, ἐξ ὧν ἀναγκάζεσθε νὰ παραδεχθῆτε ὅτι τὰ πεδινὰ τῆς χώρας μέρη ὀκίσθησαν ἐπικρατεστέρως ὑπὸ Σλαύων;

Ἄλλ' ὥσανεὶ μὴ ἤρουν οἱ Σλαῦοι, ὁ κ. Ph. λαμβάνει ἐπικούρους καὶ ἐτέρους ἐχθρούς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δι' ὧν οὗτος τέλεον ἀπώλεσε τὴν προτέρα αὐτοῦ Ἑλληνικὴν καταγωγὴν καὶ μετεβλήθη εἰς κράμα λαῶν, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Τίνες δ' εἰσὶν οὗτοι; «Μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Σλαύων, λέγει, τὰ λίαν ἐξησθενημένα λείψανα τῶν Ἑλλήνων, (τὰ ἐπανειλημμένως καταστρέψαντα τοὺς ἐνίοτε ἀφηνιάσαντας σλαύους, ὡς προεῖρηται), ἔσχον τὴν ἀνάγκην τῆς ἀμέσου ἀντιλήψεως τῆς κεντρικῆς Κυβερνήσεως, ἵνα ἀμυνθῶσι κατὰ τῶν ξένων (ὡς λ. χ. ἐν Πάτραις, ὡς προεῖρηται, ὅτε ὁ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως στρατηγός, ὁ ἐν Κορίνθῳ ἐδρεύων, ἀφίκετο μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θριάμβου τῶν Πατρῶν). Πολυάριθμοι ἄποικοι, κοσμοπολίται βυζάντιοι, ἐπλήρωσαν τὰ κενὰ αὐτῶν. Ἐκτοτε δὲ ὁ βυζαντινὸς ὑπερίσχυεν ἐν τε τῇ γλώσσῃ (;) τῇ διοικήσει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὸ ὄνομα Ἑλληνας ὑπεχώρησεν εἰς τὸ τῶν Ρωμαίων. Συγχρόνως δ' ἀνεμίγησαν καὶ σλαυικοὶ χαρακτῆρες ἐν τῷ νέῳ ἑλληνισμῷ καὶ ἐπηρεάσθη ἡ γλώσσα διὰ σλαυισμῶν. (Διὰ τὸ κ. Ph. δὲν παρατίθουσιν ἓνα τοῦλάχιστον τῶν σλαυισμῶν τούτων, ἵνα ἴδωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ πιστεύσωμεν;) Ἐκ τῶν ἐκβυζαντισθέντων Ἑλλήνων καὶ τῶν ἐξελληνισθέντων

(α) Στατιστικὴ τοῦ συνοικισμοῦ κτλ. τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Θεμιστ. Ἰωαννίδου. Ἐν Πάτραις 1871. Τούτων ἐν μὲν τῷ Νομῷ Ἀχαΐας εἰσὶ 537 : 29, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀρκαδίας 365 : 21, ἐν τῷ τῆς Λακωνίας 494 : 27, ἐν τῷ τῆς Μεσσηνίας 478 : 26 καὶ ἐν τῷ τῆς Ἀργολοκορινθίας 282 : 1.

σλαύων παρήχθη οὕτω νέον κράμα λαοῦ, οἱ ἰδίως «Πελοποννήσιοι», ὡς τότε ἐκαλοῦντο, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἕτερα λαϊκὰ στοιχεῖα τῆς χερσονήσου.... Μόνον δ' ἐν Μάνη καὶ Τζακωνίᾳ διεσώθησαν τὰ λείψανα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ὑπὸ τοῦ ἐκβυζαντισμοῦ, ἂν οὐχὶ ἐντελῶς καὶ ἀπὸ τῆς συμμίξεως μετὰ σλαύων».

(Ἐπεται)

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ παρὰ πολλῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν καὶ ἀναγνώστων λαμβάνομεν συχνῶς ἐπιστολάς δι' ὧν προβάλλουσι τὴν λύσιν διαφόρων ἐπιστημονικῶν ζητημάτων, ἢ ἐπιζητοῦσι παντοίας πρακτικὰς ὁδηγίας ἐκρίναμεν καλὸν ἵνα αἱ ἀπαντήσεις ἡμῶν μὴ δίδωνται τοῦ λοιποῦ δι' ἰδιαιτέρων ἐπιστολῶν ἀλλὰ δημοσιεύονται ἐν ταῖς στήλαις τοῦ **Προμηθεύς**, ἄλλως τε καὶ διότι τὰ πλεῖστα τῶν ζητημάτων εἰσὶ κοινῆς ὠφελείας, πρὸς δὲ καὶ ἵνα μὴ ἀπολλύηται ἢ τοιαύτη ἡμῶν ἐργασία γινομένη μάλιστα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος δὲ φύλλου ἠρχίσασμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν καὶ τοιοῦτον προὔτιθεντο σκοπὸν τὰ περὶ *φωτογράφου* καὶ *βουρξίου σέλαος* μικρὰ ἄρθρα. Πιστεύομεν ὅτι ὁ νεωτερισμὸς ἡμῶν οὗτος θὰ τύχῃ τῆς δεούσης ἐκτιμῆσεως παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, ὧν πᾶσαι αἱ ἀπορίαι θέλουσι τυγχάνει ἱκανοποιήσεως κατὰ τὴν σημερινὴν τῆς ἐπιστήμης κατάστασιν· οὕτω δὲ θὰ ἔχωμεν τὴν εὐαρέστησιν νὰ διατελῶμεν μετ' αὐτῶν ἐν ἀδιαλείπτῳ πνευματικῇ ἐπικοινωνίᾳ.

Διὰ ποῖον λόγον γινώσκται ὁ οἶνος, καὶ ἂν ἡ χρῆσις τῆς γύψου εἶρε βλαβερά;

Πρὸς διατήρησιν τῶν λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν οἴνων ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ἰσπανίᾳ, καὶ παρ' ἡμῶν ἐθίζεται ἡ καλουμένη *γύψωσις* (plâtrage) τῶν οἴνων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον μίγνυται τὸ γλευκὸς ἢ καὶ ὁ προσφάτως παρασκευασθεὶς οἶνος μετὰ ποσοῦ τινος ἀνδρῶν γύψου (ἐψημένης), ἥτις καὶ διαυγέστερον καθίστησιν αὐτὸν καὶ χροιάν καλλιτέραν τῷ παρέχει καὶ ἐξαφανίζει σύναμα τὴν διατήρησίν του προκειμένου μάλιστα νὰ μεταφερθῇ. Πλεῖστα ὅμως πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι οἱ οἶνοι οἱ γυψωθέντες ἐξαλλοιοῦνται οὐ μικρὸν κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν σύστασιν. Ἐν τῷ οἴνῳ ὡς γνωστὸν ὑπάρχουσι φύσει ἄλατα τρυγικοῦ καὶ φωσφορικοῦ καλίου τὰ ὅποια διὰ διπλῆς ἀποσυνθέσεως μετασχηματίζει ἡ γύψος (θεικὸν ἀσβέστιον) εἰς ἄλατα τρυγικοῦ καὶ φωσφορικοῦ ἀσβεστίου, ἀμφοτέρα ἀδιάλυτα· τὰ ἄλατα ταῦτα συνεπῶς καθιζάνουσι, συμπαρασύρουσι δὲ τὰ ἐν τῷ οἴνῳ αἰωρούμενα σωματικὰ καθιστῶντα αὐτὸν διαυγέστερον. Τὸ ἀφ' ἐτέρου ὅμως σχηματιζόμενον ὄξυνον καὶ οὐδέτερον θεικὸν κάλιον

—Άλας πικρὸν καὶ καθαρτικὸν—διαλύεται ἐν τῷ οἴνῳ ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο,—καὶ ἰδίᾳ τὸ ὄξυνον—ὡς ἀπεδείχθη ἐπιφέρει σπουδαιοτάτας διαταράξεις ἐν τῷ ὄργανισμῷ διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἡ πώλησις τῶν γυψούχων οἴνων, πρὶν ἢ προσδιορισθῇ τὸ ποσὸν τοῦ ἐν αὐτοῖς ὑπάρχοντος θειικοῦ καλίου. Οἴνοι περιέχοντες πλεόν τῶν δύο γραμμαρίων θειικοῦ καλίου (ὑπολογιζομένου αὐτοῦ ὡς οὐδετέρου) κατὰ λίτρον εἰσὶν ἀπορριπτέοι. Παρ' ἡμῖν ὅμως οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἐπιτήρησις ἐνεργεῖται, οὔτε ποτε ἐγένετο δοκιμασία τῶν ἀγοραίων οἴνων ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς· τὸ περιεργότερον ὅμως εἶνε ὅτι ἐνῶ ὁ λαὸς γνωρίζει τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασιν τῆς γύψου, ἥτις βαρεῖ αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ ἀμέτρως καὶ ἀσυνειδήτως νὰ γυψῶνῃ τοὺς οἴνους.

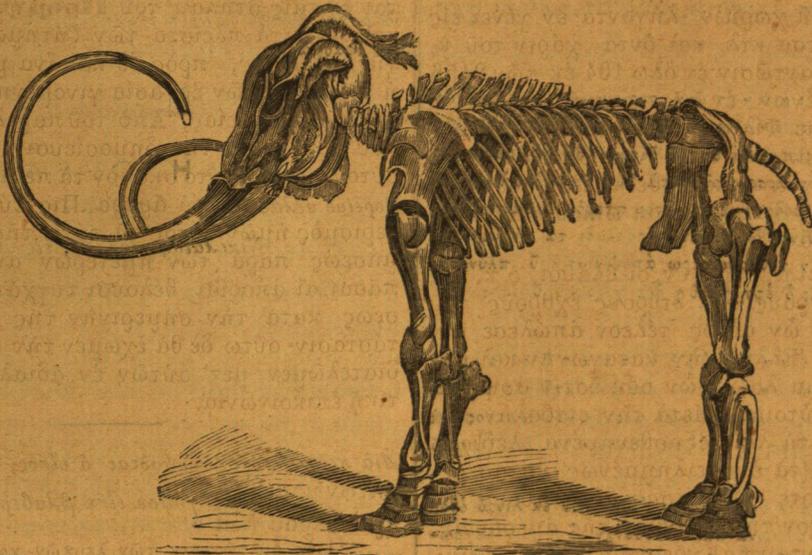
A. Δ. Β.

ΠΕΡΙ ΜΑΜΜΟΥΘ

(Elephas primigenius)

Ὁ Μασμοῦθ εἶνε εἶδος ὀρυκτοῦ ἐλέφαντος, ἐκλειπόμενος σήμερον καὶ οὐ ἀναρύσσομεν τὸ σκελετὸν ἐν τοῖς τεταρτογενέσι γεώμασι πρὸ πάντων ἐν ταῖς χώραις τοῦ Βορρᾶ. Ὁ τετατώδης οὗτος ἐλέφας εἶχεν ὕψος 5—6 μέτρων, ἔφερε δ' ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ μακρὰν χαιτήν ἐκ μελανῶν τριχῶν, ἐφ' ὅλου δὲ τοῦ σώματος δέρμα παχὺ δι' οὗ ἠμύνητο κατὰ τῶν ἐπιδράσεων τοῦ ψύχους. Οἱ τοξοειδῶς κεκαμμένοι αὐτοῦ χαλιόδοντες εἶχον μῆκος 4 περίπου μέτρων, πάχος 30 ἑκατοστομέτρων, ἐξύγιζον δὲ μέχρι 150 χιλιογράμμων ἑκαστος. Τὸ εἶδος τοῦτο ἔζησε καὶ ἐν τῇ μεσημβρινῇ

Σκελετὸν Μασμοῦθ

Γαλλίᾳ συγχρόνως μετὰ τοῦ ἀρχεγόνου ἀνθρώπου τοῦ ἐν τοῖς σπηλαίοις διημερεύοντος καὶ χρησιμοποιοῦντος τοὺς πυρίτας λίθους ὡς ὄπλον καὶ ἐργαλεῖον. Πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀρκτικὰς χώρας ἀφθονοῦσι τὰ λείψανα τῶν Μασμοῦθ καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν Σιβηρίαν, ἥτις, οὕτως εἰπεῖν, εἶνε κοιμητήριο αὐτῶν. Πρὸ ἀμνημονούτων χρόνων οἱ Κινέζοι ἀνορύσσοι τὰ μοναδικὰ ταῦτα μεταλλεῖα τοῦ ἐλεφαντόδοντος. Μασμοῦθ ἀνεκαλύφθησαν ὡσάυτως ἐν τῇ Σιβηρίᾳ ἐντεθαμμένοι ἐντὸς πάγων τοσοῦτον δὲ καλῶς διατηροῦντο ὥστε ἔφερον ἔτι τὸ δασὺ αὐτῶν τρίχωμα τὰς δὲ σάρκας τῶν οἱ κύνες ἠδυνήθησαν νὰ σπαράξωσι. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος Τογκούσις τις ἀλιεὺς ἀνεκάλυψε παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λένα γιγάντειον τινα Μασμοῦθ διατηροῦντα ἔτι τὰς σάρκας καὶ τὸ δέρμα κεκαλυμμένον

δ' ὑπὸ πάγου. Ὁ ἀλιεὺς ἠρέσθη νὰ ἀποσπᾷ τὸς χαλιόδοντας καὶ νὰ ἐγκαταλείπῃ αὐτόν. Μετὰ ἑξ ἔτη ὁ ἔξοχος φυσιοδίφης Adams περισυνέλεξε τὸ σκελετὸν αὐτοῦ ἐξηγόρασε δὲ καὶ τοὺς χαλιόδοντας οὗτω δὲ ὀλόκληρον τὸ πολῦτιμον σκελετὸν ἀπόκειται ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Μουσείου τῆς Πετρούπολεως. Τὸ ὄνομα Μασμοῦθ, ὅπερ ἐν ταρταρικῇ σημαίνει ὑπόγειον ζῶον προέρχεται ἐκ τῆς δημώδους προλήψεως ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο ζῆ ἀκόμη καὶ κατοικεῖ ὑπὸ τὴν γῆν.

A. Δ. ΒΑΛΒΗΣ

